

ישוב

גליון מס' 436
כ"ג כסליו תשפ"ג

הכל הולך אחרי העיניים

הרב אפרים שרבני שליט"א

העניין טעון גניזה • נא לא לקרוא בשעת התפילה

במשרד, עם לקוחה, ואפילו סתם במעבר חצייה, באותם רגעים אדם יכול להפוך ליוסף הצדיק, או חלילה לקלקל הכל ולהפסיד הרבה.

חשוב לזכור. דקה אחת שהאדם נמנע מלהיכשל שווה הון רב. מובא בספרים "עיני כל אלקיך יְשַׁבְּרוּ" – אדם שהעיניים שלו מביטות להיכן שצריך, מיד כתוב אחריו, "פֹּתֵם אֶת יְדֵי וּמְשַׁבְּעֵי לְכָל חַי רְצוֹן" – ה' יתברך ישביע אותן.

פרנסה בכבוד, בלי לחץ, ובלי בעיות בבנק. כמה זה עולה? מחיר של הסתכלות. ההסתכלות אצל ה' זה דבר יקר מאוד. ופעמים שהיא גם גובה מחיר יקר. בספר מחזה אליהו כתב, שכשאדם בצער ובוכה, הדמעות יורדות דווקא מהעיניים, כי העיניים הם המקור לצרות, והבעיות מתחילות משם.

באחת הפעמים שהגיע רבי אלעזר אבוחצירה זצ"ל לבקר את מרן ר' עובדיה יוסף זצוק"ל. שאלו ר' אלעזר, במה זכה הרב שכל בניו גדולים בתורה. מרן לא ענה. ר' אלעזר לא הרפה ושאלו שוב במה הוא זכה, עד שלאחר הפצרות רבות השיב לו מרן "דע לך, שכל ימי שהייתי יושב בבית הדין, היו באים מאות זוגות, ומעולם לא הבטתי בפני אשה. וגם שהאשה מסרה עדות בבית הדין והיה חייב להקשיב הייתי כותב או מציייר להסיח את דעתי ושומע אותה, אך מעולם לא הסתכלתי בה".

דרך העיניים מגיע הכל. רק שנבין קצת כמה חשובה השמירה שלנו על עצמנו ברחוב. מסופר על בחור שניגש לאדמו"ר מסדיגורא וסיפר לרב קצת בבושה שהיה לו נסיון לא קל, אך בסופו של דבר הוא לא נכשל. האדמו"ר קם ממקומו ונישק אותו.

"איפה זה קרה?" שאל האדמו"ר. "מה זה משנה כבוד הרב?" אמר הבחור. "זה משנה הרבה. תקשיב לי טוב. בכל פעם בחיים שתהיה לך בעיה ותצטרך ישועה, תלך למקום הזה ששם היה לך את הנסיון, פשוט תעמוד שם ותבקש, שם יענו לך. אתה הפכת את המקום הזה לקדושת בית הכנסת".

כשהגיע אלי בחור כזה עם סיפור דומה ושעבר את הנסיון, ולאחר ששמעתי את דבריו של האדמו"ר מסדיגורא, כל כך התרגשתי ממנו קמתי לפניו ובקשתי ממנו שיברך אותי. "אני?! הוא שאל. אמרתי לו "עליך נאמר "עיניך כיוניים על אפקי מים" – הקב"ה כתב עליך שיר שיש

אדם ששומר את העיניים זוכה שהפרנסה שלו בכבוד גדול. כך מצינו אצל יוסף הצדיק, הוא הגיע למצרים ובמשך שנה שלימה לא הביט באשה, "וַיִּתְּשָׂא אֶשֶׁת אֲדֹנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל יוֹסֵף", היא נשאה את עיניה, אך הוא לא נשא את עינו. היא עשתה לו מרורות, הכניסה אותו לבית הסוהר, אך שום דבר לא שבר אותו. הוא נשאר טהור.

היא ניסתה להפליל אותו, אך המדרש מספר שהאיר ה' את עיני הכמרים המצריים, והם הוכיחו בעליל שלא היה עוול בכפו, אך שר הטבחים החליט לאסור אותו בבית הסוהר בכדי שלא לבייש את אשתו.

כשיוסף נכנס לבית הסוהר, שר בית הסוהר סגד לו ולכן נתן בידו את כל התפקידים. "אֵינְךָ שֶׁר בֵּית הַסֵּהַר רֹאֶה אֶת כָּל מְאוּמָה בְּיָדוֹ בְּאֶשֶׁר יֵי אֲתוֹ וְאֶשֶׁר הוּא עֹשֶׂה יֵי מְצַלִּיחִי" – איפה שהניחו אותו, הילד הזה הצליח, ידו היו מבורכות להפליא.

ההצלחה שלו לא פסקה לרגע, מבית האסורים הוא זינק לתפקיד המשנה למלך "וַיִּוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ", ביום אחד נעשה הפרנס של כל העולם.

המדרש מספר, שהמצרים התחננו אליו שיתן להם לאכול, אך אמר להם יוסף "אלקי אינו זן את הערלים" – אם תעשו ברית מילה אתן לכם אוכל. הלכו אצל פרעה להתלונן על יוסף ועל הדרישות המוזרות שלו. אמר להם פרעה: "במשך שבע שנים היה אוכל בשפע למה לא אספתם לכם?! למה לא שמרתם במחסנים?!"

אמרו לו: "אספנו הרבה מאד, אך הכל נרקב לנו, ואפילו גרגיר אחד לא נשאר". אמר להם פרעה: "והילד הזה הצליח לשמור אוכל במשך שבע שנים ונשאר טרי, אני מפחד ממנו, אם חלילה נחלוק עליו מי יודע מה יעלה בגורלינו?!"

יוסף זכה להיות צינור של שפע שלא פוסק, **והכל נולד מהעיניים שלו**. הוא שמר את עצמו. הוא לא הרים את העיניים עם כל הקושי שהיה כרוך בזה. היצר הרע היה לוחש לו באוזן, תסתכל, אתה צעיר, מותר לך, אין מה לעשות זה קשה כולם נופלים. אך הייתה לו תשובה אחת, "בְּרִית כְּרִתִּי לְעֵינַי וְמָה אֶתְבַּוֵּן עַל פְּתוּלָה" – כל מה שיש לי היום, כל השפע שזורם לי בתוך הידיים, זה רק בגלל שלא הסתכלתי.

אלו ניסיונות שכל אחד מכיר. זה יכול להיות בעבודה,

ללא עלות

מיטב השיעורים מכל הזמנים של הרב אפרים שרבני שליט"א

גשם שיעורים נבחרים!

זמני השבת ירושלים	
הדלקת נרות לנדהים 40 דק'	16:23
16:03	17:14
ציאת השבת (ר"ת)	17:46

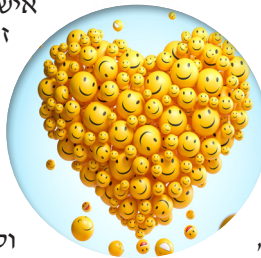

כ'ן לא שחור לבן'

ישנם בעלים שרגילים לענות לנשותיהם בתשובות קצרות, ישר ולעניין - 'כן, לא, שחור, לבן', כמו בחקירה משטרתית. "אז איך היה היום?" "בסדר". "מה אכלת?" "עוף". "הלכת לבנק?" "כן". למה הייבשי והרצינות האלה? למה היא צריכה להרגיש שהיא מפריעה לך בחיים? למה לא להחליף את האדישות במאור פנים? תענה לה, תפרט, תשתף, תענה עם יותר חשק! על הבעל החכם לתת לאשתו את ההרגשה 'חיכיתי כל היום לראות אותך...', לפני כל העיסוקים תיגש אליה, תיתן לה תשומת לב, תראה לה שחיכית כל היום לדבר איתה, תן לה הרגשה שאתה שמח להגיע הביתה. הקבלה היפה ביותר שאדם יכול לקבל על עצמו לשיפור שלום הבית, היא לעצור לפני כניסתו לבית, למרוח על פניו חיוך [רצוי אמיתי ולא מזויף], ופשוט להיכנס ולהאיר את הבית! צריך לדעת להפריד בין המשפחה למה שקורה בחוץ. גם אם הבוס מציק לך, גם אם אתה לא מרגיש טוב, רעב מאד או 'סחוט' מעייפות, תזכור שבני הבית אינם אשמים. תיכנס הביתה עם חיוך על הפנים, תשים מוזיקה ותרקוד עם הילדים. אתה לא יודע כמה כוח זה ייתן לך בבית!

בעל טוב - בעל שמח

דע לך צדיק! לא משנה כמה בעל טוב תהיה, לא משנה כמה תיתן לה ולא משנה כמה תקנה לה, אם זה לא מגיע בשיתוף עם השמחה, אם זה מלווה בעצב, או בפנים זעופות, ואפילו בנימת רצינות מוגזמת - זו אישה שיש לה הכל, אבל אין לה כלום! ולא אני אומר את זה, אלא מדרש מפורש (אבות דרבי נתן פ"ג, ה"ד): "אם נתן אדם לחברו כל מתנות שבעולם, ופניו כבושים בארץ, מעלה עליו הכתוב כאילו לא נתן לו כלום! אבל המקבל את חברו בסבר פנים יפות, אפילו לא נתן לו כלום, מעלה עליו כאילו נתן לו כל המתנות שבעולם!". אם כך כלפי החבר, כל שכן כלפי האישה, שהרי כבר אמרנו 'בעלה משמחה'. שום דבר אינו שווה לה אם אין לה שמחה, ולכן יש בתים שלכאורה יש בהם הכל, אבל חסר משהו. כמו שכשחסר לאדם ויטמין '12B' הוא מרגיש חלש ונבול, כך בית שיש בו חוסר ביוטמין של השמחה, הבית חסר בחיות, ואפילו משעמם ועצוב. חסר העידוד; חסרה המילה הטובה בשעות הקשות, בזמנים שמרגשים שאין חשק לחייך; חסר המשפט 'אל תדאגי, אשתי, נעבור גם את זה...'; חסרה המילה שתצחקי, תרגשי או תעודדי; חסרה 'שבירת השגרה', יציאה למסעדה או לשאר מקומות שאוהבים, ולכן שום דבר לא זז - לא בזוגיות ולא בשאר הדברים. העיקר חסר בבית.

ולכן אדם שייצור לעצמו בית שמח, לא יהיה זקוק למקור שמחה אחר. יהיה לו ולמשפחתו כיף לחזור לבית, הם פשוט יחכו לזה כל היום! על זה עומד כל הבית! אך אדם שלא יעשה את זה, שימשיך עם הפנים החמוצות, עם הרצינות וכובד הראש, עם התשובות הקצרות והאווירה העכורה, הריהו חופר בור לעצמו, ולא רק לעצמו אלא גם לילדיו ולאשתו. והסיבה פשוטה, אין אדם שאינו רוצה להיות בשמחה. כשהילדים רואים את המצב בבית, הם חושבים: "אם זה מה שיש לתורה ולמצוות להציע, אז כנראה שזו לא 'מצאיה'. אין לנו מה לחפש פה...", ואז הולכים לחפש 'בחוץ' (חוץ), וחבל! אך בית ששורה בו שמחה, שמחה אמיתית בקב"ה ובמצוותיו, בית שיש בו תחושה של נעימות ושמחה אמיתית, וגם בזמנים הקשים לא יורד החיוך מהפנים, אין כמו הבית הזה בעולם!

לסיכום: כשהבעל מגיע הביתה, תפקידו להשרות אווירה של שמחה, להחיות את הבית, לשפוך חיים, ואם האווירה מדוכדכת או שקטה, ישתדל לשבור את השקט על ידי שיספר משהו מעניין ומשמח. לפעמים כדאי לשיר כדי שהבית יהיה חי, ותנשב אוירה של שמחה. וכמה חבל שיש בעלים שרק מוסיפים פרצופים על האווירה המדוכדכת וזורקים משפטים של מסכנים ואבודים: "תאמיני לי, אשתי, החיים האלה מעייפים", או: "בא לי להיעלם מכאן ל-3 חודשים". וכמה חבל שזה כך. אילו הבעל היה יודע כמה הוא שובר את הבית במילותיו, כמה קשה להרים בית אחרי משפטים כאלו, אין ספק שהיה חושב היטב לפני כל מילה שמוציא מפיו. ה' יזכנו! שבת שלום ומבורך! שמעון שורתי.

| חלק ה'

ראש האווירה של הבית!

השבוע בע"ה ניגע בעוד תכונה חשובה מאד שצריך לה מנהיג הבית. עלינו לדעת, ראש המשפחה הוא גם 'ראש האווירה' של הבית. ולכן על האדם הרוצה להנהיג את ביתו בדרך ישרה, צריך לבנות אווירה של נחת ושמחה בבית. וכמו שכתב בס' נתיבות שלום: **'האווירה בבית תלויה בעיקר באישיותו של ראש הבית, ועד כמה מאיר בו אור הנשמה. שהנשמה היא נר ה', וכפי גודל האור הפנימי כך הוא מקרין על ביתו ויוצר בו אווירה של קדושה...'** כדי שהשלט התלוי על הדלת 'כאן גרים בכיף' יצדיק את עצמו, עליו לעצור ולשאול את עצמו: איזה סוג בית אני בונה? האם הבית שלי באמת הוא מקום שנעים לחיות בו? האם כיף לבני הבית להיכנס בכל יום בפתח הדלת?

אחד הגורמים החשובים ביותר בכל הנוגע לאווירת הבית, הוא השמחה ששורה שם. הגמרא (שבת ל:) אומרת, שבמקום שיש שמחה השכינה שורה והברכה מצויה, מה שאומר שבת מבורך זה בית שמח! השמחה היא הימנועי של האדם.

ועוד אומרים רבותינו בגמרא: "אמר אביי, אישה, בעלה משמחה!" (קידושין לד:) - רבותינו מלמדים אותנו, שה'סטטוס' של האישה תלוי בבעל. זה חוק שקבע הקב"ה בבריאה. הבעל הוא זה שיקבע את מצב הרוח בביתו! מוטל תפקיד מלא באחריות על גבו של הבעל, כי כאמור, בית ללא שמחה, זה פשוט בית 'מת'. השמחה היא המנוע של הבית, בלעדיה לא יזוז כלום. ולכן הרמב"ם שכתב 'הדרכת חתנים' לבעל היהודי, על אף שכתב לו מספר מצומצם של הנהגות, לא חסך מלומר את אחת התכונות החשובות ביותר שצריך ראש הבית: **"וְאִם יֵשׁ לוֹ מְמוֹן, מְרַבֵּה בְטוֹבָתָהּ כְּפִי מְמוֹנוֹ. וְלֹא יִטִּיל עָלֶיהָ אִימָה יְתֵרָה. וְיִהְיֶה דְבוּרוֹ עִמָּה בְנִחָה. וְלֹא יִהְיֶה עִצָּב וְלֹא רִגְזוֹן"**. אומר הרמב"ם, אם אני אדפוק לך על הדלת, כיצד תהיה האווירה? אני אראה פרצופים מחייכים? אני ארגיש שגרים פה אנשים שמחים? הרמב"ם יבדוק עד כמה אתה מודע שהחיוכים שלה תלויים בחיוכים שלך, ששמחת החיים שלה תלויה בשמחת חיים שלך. האם אתה מבין שכשאתה 'מצוברח', זה מעכיר את כל האווירה בבית? [הרבה גברים אינם מבינים מדוע נשותיהם חמוצות, אך אם היו מקבלים צילום קטן על המנט שלם כשהם נכנסים הביתה, השאלה הייתה נענית מאליה].

אז מה עושים? כיצד בונים אווירה שמחה? כיצד מכניסים חיות ושמחה לבית? לפני שנסביר 'מה עושים', נסביר מה לא עושים! קודם כל, בעל יקר, תפסיק להיות כל כך רציני. תעלה חיוך על הפנים. יש אנשים שמסתובבים כל הזמן עם הבעות רציניות ו'חמוצות'. למה האישה והילדים צריכים לסבול את זה?! מסופר, שלאחר פטירתה של הרבנית אוירבך ז"ל, רעייתו של רבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל, חיפשו בעיתונות החרדית תמונה שלו, ועקב הנסיבות היו זקוקים תמונה שבה הוא נראה בהבעת פנים רצינית, אך לא הצליחו למצוא, כי בכל התמונות הוא חייך! ר' נחמן מברסלב אומר, כי אדם שאינו מחייך הוא בבחינת 'בור ברשות הרבים'. ויתרה מזו כותב רבנו אליעזר ממין (אחד מרבותינו הראשונים): **"כשם שיש איסור אונאה בדיבור, כך יש איסור אונאה שמראה פנים רעים"** - לא צריך לפגוע בה ולהעליב אותה כדי לעבור על האיסור החמור של אונאה, מספיק הפרצופים החמוצים והרציניים, הקשיחות ותחושת חוסר הסבלנות שהיא מרגישה באותם רגעים שהיא צריכה ממך תשומת לב!

באר החסידות

אוצרות מעולמ החסידות

אדם שמקדיש מזמנו למען האחר זהו "המלאך גבריאל"

פעם אחת פנה רבי חיים מצאנז אל אחד מחשובי העדה וביקש ממנו, שיתלווה אליו וישובב עמו בעיר לקבץ נדבות בשביל יהודי נצרך שירד מנכסיו. אבל הלה לא נענה וטען, שאין שעתו פנויה, אין הוא יכול לבטל מתלמודו.

חרה הדבר לרבי חיים ואמר: על הפסוק "וַיִּמְצָאֵהוּ אִישׁ אומר רש"י: "זה גבריאל". ואילו אצל יעקב על "וַיִּצְאֵבֶק אִישׁ עִמּוֹ" אומר רש"י: "הוא שרו של עשו". מניין לרש"י ש"איש" זה היה גבריאל ו"איש" ההוא שרו של עשו? ההסבר לכך פשוט הוא: שם מסופר שלאחר שנאבק יעקב עם המלאך כל הלילה, ביקש ממנו טובה קטנה, ברכה, והמלאך השיב לו, שאין שעתו פנויה: "שִׁלְחֵנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר" - וצריך אני לומר שירה, הוא עסוק באמירת שירה, בתלמוד תורה. מתשובה זו ברור איפוא, ששרו של עשו הוא. כנגד זה, אצל יוסף נאמר: "וַיִּשְׁאָלֵהוּ הָאִישׁ לֵאמֹר מַה תְּבַקֵּשׁ" - בראותו איש תועה בשדה, עצרו ושאל, מה הוא מבקש, ובמה יוכל לעזור לו. מכאן - שהיה זה המלאך גבריאל שבוודאי היה אומר שירה לא פחות משרו של עשו, ואף על פי כן מצא אפשרות להקדיש מזמנו לאדם נצרך. (מאוצרנו הישן).

ה"שפת

אמת" בפרשתנו כתב, מפרשה זו יש ללמוד כוחה וגודל חשיבות ערכה של מחשבה טובה של יהודי, על הפסוק "וַיִּשְׁמַע רְאוּבֵן וַיִּצְלָהוּ מִיָּדָם", הנה ראובן עשה מצוה בכונת אמת ואחר כך ראה שאין יוסף בבור, וסבר חס ושלוש שנעשה מעצתו איבוד ליוסף, אבל ה' יתברך העיד כי באמת הצילו מן המות, כי לולי עצת ראובן היה נהרג בידם, והרי זה בא ללמד על כל כונת אמת שאדם חפץ לעשות מצוה, הגם כי נראה לו שלא נתקיים בידו, בטח נעשה ממנו דבר.

דברים אלו הם חיזוק גדול לכל אחד להראות חשיבות של מחשבה טובה של יהודי, שלפעמים חושב אדם לעשות איזה דבר טוב, ולפעמים גם משקיע בזה מזמנו כוחו ומחשבתו, אבל אחר כך למעשה אינו יוצא כלום מכל זה, שאל יפול לבבו בקרבו לאמר שכל עבודתו היתה בחנם, שאין זה נכון, כי בוודאי נעשה ממנו דבר. (תפארת למשה).

"וַיְהִי בַעֲת הַהוּא וַיֵּרָד יְהוָה מֵאֵת אֲחִיו וַיֵּט עַד אִישׁ עֲדֻלְמִי וַיְשֹׁמוּ חִירָה". מובא במדרש רבה, ר' שמואל בר נחמן פתח (ירמיה כט, יא) "אֲנֹכִי יִדְעֵתִי אֵת הַמְחֻשְׁבֵּת", שבטיים היו עסוקים במכירתו של יוסף, ויוסף היה עסוק בשקו ותעניתו, ראובן היה עסוק בשקו ותעניתו, ויעקב היה עסוק בשקו ותעניתו, ויהודה היה עסוק ליקח אשה. והקב"ה היה עוסק בבריאת אורו של משיח.

והמדרש הזה תמוה לכל רואים, ואמר רבנו ר' שמחה בונם מפרשיסחא, שהמדרש בא להורות לנו ענין נפלא, שכל השבטים ויעקב היו עסוקים בצום וצעקה לה', השבטים בשביל מכירת יוסף, וגם יוסף על מכירתו, וגם יעקב התאבל על בנו, והיו מתפללים לה' בכל לבם ובכל נפשם, ויהודה היה עסוק ליקח אשה, נמצא לעינינו בשר ודם המה ענינם יותר לה' כי הוא היה עסוק בנשיאת אשה, אף על פי כן אמר המדרש שאין שום אדם יודע מחשבות הטמונות בלב איש וראה הקב"ה מעשה יהודה וממנו היה בורא אורו של משיח.

וביאור הדברים, כי כאשר ראה יהודה מה שנעשה וכי נגרם הכל על פי עצתו, נמס לבבו בקרבו והלך במרירות גדול מאוד, עד שדן בדעתו אשר בודאי האביד את כל מה שסיגל מיום הולדו עד היום וכמעט כלתה נפשו מגודל המרירות, עד כי נתיישב בדעתו ואימץ את רוחו וגמר בלבו להתחיל לקיים התורה מחדש, ולהכין לבבו מעתה לעבוד את ה' אלקיו כתינוק שנולד, מפני שחשב כי כבר איבד את הראשונות והתחיל לחדש עבודתו מהמצוה הראשונה שבתורה, וזאת המחשבה היתה כל כך יקרה לפני היודע מחשבות ובוחר לבות, עד שממנו היה בורא אורו של משיח. (אהל תורה).

ימי החנוכה - להפיץ את האור בעולם

כל ענינו של חג החנוכה הוא להפיץ אור בעולם, שהרי עיקר מצות החג הוא להדליק את נרות החנוכה בפתחים ובחלונות הפונים לרשות הרבים ולהאיר את העולם.

וזהו על ידי לימוד התורה והפצתה ברבים על מנת להאיר את העולם כולו באור התורה, על דרך שאמרו בית הלל בנוגע להדלקת נרות החנוכה: "יום ראשון מדליק אחת, מכאן ואילך מוסיף והולך", וכמו כן בלימוד התורה צריך להיות תמיד בבחינת מוסיף והולך ללא הפסק. (אמרי נועם).

יש כח באור העצום שמאיר בנרות החנוכה להאיר אפילו את ליבם של הרחוקים ביותר מדרך ה' - אלו שמורדים בבורא ועוברים על רצונו במזיד ובמרד - ולהכניס הרהור תשובה בליבם, עד שתכלה רגלם של המורדים מן השוק וישובו כולם בתשובה שלימה. (הרבי מליובאוויטש).

לאירוע עם משקפיים שחורות אטומות, אך כל זה לא עצר אותן מלהוליד צלילים כאלו יפים.

לימים כשנפטר, סיפרו ילדיו את הסוד הגדול שאביהם מעולם לא היה עיוור, ונהג כך כל ימיו רק מחמת שלא רצה חלילה להיכשל בנשים רוקדות, ולכן היה מניח משקפיים שחורות אטומות.

על החפץ חיים סיפרו, שבסוף ימיו כשהיה קרוב לגיל תשעים, כתב בפנקסו "להמשיך לשמור על העיניים". קשה אפילו לעכל את זה. זקן תלמיד חכם, גדול הדור, בן תשעים, ועדיין שומר וגודר את עצמו. כמה קדוש, כמה צדיק, כמה טהור, וכמה זכה. כאן הוא לא ראה, אבל שם הוא זכה לראות את ה'.

שבת שלום עם ישראל! אפרים שרבני.

המשך שיחת הרב « לך עיניים כמו יונים - ולמה דווקא כמו יונים? פירש הרד"ק, שהיונה הנקבה אינה נותנת

עיניה אלא רק בבן זוגה. גם העיניים שלך שמורות כמו אותה יונה. אשריך ואשרי אשתך. תברך אותי". הוא בירך אותי, האמת שבאותה התקופה הייתי צריך ישועה. זה התקיים! ואתם לא יודעים כמה מהר, לא חיכו עם הבקשה שלו אפילו רגע.

הכל תלוי בעיניים. כשמישהו רוצה לדעת כמה אתה אמיתי הוא אומר לך תסתכל לי בעיניים. גם ה' יתברך מבקש תסתכל לי בעיניים.

הקדמונים סיפרו על גנן כינור בחו"ל, שהיה מנגן צלילים נעימים שלא שמעתם אוזן מעולם, על אף שהיה עיוור. הוא היה מגיע

אל תמאכי מוסדותינו היקרים!

מוזמנים אתם לקבל ברגשי גיל והודר את

תעודות זהקורה

על מצוות יששכר וזבולון

המעידה על תמיכתכם הישירה

בעמלי התורה,

חתומות בכתב ידו של

כבוד הרב **אפרים שרבי** שליט"א

מי שטרם השלים את ההרשמה עוד מיום כיפור

מוזמן לפנות בהקדם. **טל קלימי: 052-6768420**

"אין המצוה
נקראת אלא על
שם גומרה"
(סוטה ג)

גם את/ה יכול

להיות חלק

מהאימפריה התורנית הזאת

ההזדמנות
אחרונה!

לפרטים: ר' יעקב בן ישי 050-4119309

הפאר שלפניכם הוקם
על ידי הרבה מאד אנשים,
עם לב שאכפת לו מה' יתברך
יהי רצון שהזכות תגן עליהם
ועל כל בית ישראל
לעולמי עדי!

